

Susan Mallery

Na één nacht

Vertaling Sonja van Toorn

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2017 Susan Mallery
Oorspronkelijke titel: *Second Chance Girl*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Sonja van Toorn
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Adobe Stock
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: CPI Black Print, Barcelona, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2037 2
ISBN 978 94 025 7546 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2026

Dit verhaal is eerder verschenen onder de titel *Vanaf de tweede kus*.

Originele uitgave verschenen bij HQN Books®, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Het was nooit leuk om in je buik getrapt te worden door een gazelle, maar om halftwee 's nachts was het extra irritant. Carol Lund keek boos naar Bronwen, en de gazelle keek even boos terug.

'Je hoeft mij niet zo aan te kijken, jongedame,' zei Carol bestraffend. 'Het was niet mijn idee om over de rotsen te gaan springen. Ik ben niet degene die gewond is geraakt en toch sta ik hier, midden in de nacht, om te controleren of de wond op je poot niet gaat ontsteken.'

Het was duidelijk dat Bronwen absoluut niet onder de indruk was van Carols boze woorden, noch van haar toewijding. Ze stampte met haar voorhoeven op de grond en keek de andere kant op.

'Ja, dat zeg je nou wel,' mompelde Carol, 'maar als het etenstijd is, piep je heel anders. Dan ben ik ineens je beste maatje. Wispelturig type.' Ze pakte haar spullen in. Bronwens poot leek goed te genezen. Met een beetje geluk hoefde ze hierna niet weer 's nachts langs te gaan en kon ze eindelijk wat slaap inhalen.

Na het gazelleverblijf afgesloten te hebben, liep ze naar haar jeep. Het was een heldere, koele nacht en er stonden duizenden sterren aan de hemel. Hoewel Carol liever had gehad dat Bronwen haar poot niet bezeerd had, en dat de gazelle en zij gewoon een nacht hadden kunnen doorslapen, moest ze toegeven dat deze sterrenhemel veel goedmaakte. Als ze probeerde niet naar de horizon te kijken, of specifieke sterrenbeelden te zoeken, kon ze overal ter wereld zijn. Letterlijk, want de sterren waren overal hetzelfde. Nou ja, er was natuurlijk verschil tussen het ene en

het andere halfroond, en het hing af van de tijd van het jaar, maar toch... sterren waren overall fascinerend!

Ze stapte in en reed naar haar kleine bungalow, maar voordat ze daar was, zette ze de auto aan de kant van de weg. Licht uit. Motor uit. Nu was het echt donker. De dichtstbijzijnde stad was Happily Inc. en die was niet bepaald groot. Dus het was niet moeilijk om je te onttrekken aan de straatverlichting. Hier op de weg bevonden zich aan de ene kant van haar de bergen, aan de andere kant het golfterrein. En achter haar was het glooiende terrein van het dierenpark Happily Inc. Animal Preserve. En boven haar waren de sterren.

Het was oktober en in de woestijn hield dat in: warme dagen en prettige nachten. Regenen deed het bijna nooit, hoogstens in het voorjaar of het begin van de zomer. Ze legde haar jas op de grond zodat ze op haar rug kon gaan liggen en gaf zich over aan het wonder van de nachtelijke hemel.

Hoelang ze zo gelegen had, wist ze niet, maar ineens sneden er twee koplampen door het duister. Even werd ze verlicht.

Ze schoot overeind toen de chique donkerblauwe Mercedes achter haar jeep stilhield. Krijg nou wat, dacht ze, toen de lange, donkere man uitstapte en naar haar toe kwam. Het moest inmiddels na tweeën zijn, maar Mathias Mitchell maakte eerder een alerte dan een slaperige indruk. Dat kwam vast door de adrenaline van de jacht, de vangst en de vrijpartij.

Vlak bij haar bleef hij staan. In het donker kon ze zijn gezichtsuitdrukking niet zien, maar ze vermoedde dat hij geamuseerd keek. Mathias leek de hele wereld enorm gemakkelijk te vinden. Met zijn knappe kop, zijn charme en zijn succesvolle carrière, had hij ook geen reden om daar anders over te denken.

Zij, daarentegen, moest het doen met haar goede bedoelingen en een uiterlijk dat net zo gewoontjes was als haar naam.

‘Contactlens kwijt?’ informeerde hij droogjes.

‘Bronwen heeft zich bezeerd, dus ik moest erheen om te kij-

ken hoe het met haar ging. Op de terugweg besloot ik even te stoppen om naar de sterren te kijken.'

Hij ging naast haar zitten en keek omhoog. 'Waarom kon dat niet wachten tot je thuis was?'

'Omdat dit de beste plek in de hele omgeving is om naar de sterren te kijken.'

'Heb je het overal geprobeerd dan?' Hij slaakte een zucht. 'Je bent een raar mens, Carol Lund. Wie is Bronwen? Een van de zebra's?'

'Een gazelle.'

'Chique naam voor een omhooggevallen koe.'

Carol voelde haar mondhoeken omhooggaan, en ze was blij dat het zo donker was dat hij niet kon zien dat ze haar lachen moest inhouden. Dit gesprek hadden ze eerder gevoerd. Anders dan de meeste andere inwoners van Happily Inc., koesterde Mathias geen bewondering voor de dieren in het dierenpark aan de rand van de stad. 'Gazelles zijn geen koeien.'

'Ze lijken er anders wel op. Ja, ze zijn wat eleganter, wat sneller ook misschien, maar onder hun mooie uiterlijk blijven het gewoon grazers. Koeien dus. Net als jouw dierbare Millie.'

Verontwaardigd keek Carol hem aan. 'Hoe durf je! Millie is een schat!'

'Ik zeg ook niets over haar inborst, ik zeg alleen dat ze, hoe schattig en hoe lang ze ook is, in wezen een herkauwer is.' Hij leunde een beetje opzij, waardoor ze parfum rook. 'Een koe dus,' besloot hij fluisterend.

Ze wapperde met haar hand voor haar gezicht. 'Je stinkt.'

Mathias knikte. 'Ze was niet zuinig geweest met de parfum.'

'Maakten haar grote borsten dat een beetje goed?'

'Ik ben niet zo'n borstenman. Het gaat mij meer om het hele plaatje.'

'Zolang ze er maar een beetje hoerig bij loopt, doe je het?' Ze schraapte haar keel. 'Sorry, ongelukkige woordkeuze.'

‘Ja, dat is gemeen. Er gaat heus nog wel wat aan vooraf.’

‘Maar heel kritisch ben je niet. Je moet trouwens echt douchen voordat je in bed stapt, anders krijg je de geur niet meer uit je lakens.’

‘Goede tip. Dank je.’

‘Heb ik weer: een slet als buurman,’ zei ze, al wist ze dat het weinig indruk zou maken. Er was bijna niets wat hem van zijn stuk kon brengen. Ondanks zijn beroep was hij absoluut niet het type zwaarmoedige kunstenaar. Afgezien van zijn discutabele smaak wat bedpartners betrof, was er weinig aan Mathias wat je niet leuk kon vinden. Ze moest toegeven dat ze diep in haar hart wel een fan van hem was.

‘Heb je er wel eens bij stilgestaan dat bijna alle woorden voor iemand die het niet zo nauw neemt met de seksuele moraal op vrouwen gericht zijn?’ vroeg hij, inderdaad weinig onder de indruk. “Slet, hoer.” Hoog tijd dat er ook mannelijke varianten van komen.’

‘Wat denk je van “player” of “rokkenjager”?’

‘Mannen vinden het helemaal niet erg om “player” genoemd te worden, en de term “rokkenjager” wordt volgens mij sinds de jaren zeventig niet meer gebruikt.’

Ze grinnikte. ‘Dat is niet waar. Ik hoor het nog heel vaak.’

Zonder iets te zeggen keek hij haar aan.

‘Nou, misschien niet heel vaak, maar toch wel regelmatig,’ verbeterde ze zichzelf.

‘Carol, Carol, Carol, wat ben je toch een onschuldig wezen.’

‘Verfrissend, toch? Na een nacht met het zoveelste bruidsmisje.’

‘Verfrissend is het zeker, al moet ik zeggen dat ik niet begrijp waarom jij zo’n hekel hebt aan bruidsmisjes.’

‘Ik heb geen hekel aan bruidsmisjes, ik snap alleen niet wat je in hen ziet. Of wat zij in jou zien.’ Dat laatste was niet waar. Mathias was grappig genoeg om charmant te zijn en sexy genoeg om

onweerstaanbaar te zijn. Zelfs zij fantaseerde af en toe wel eens over hem, moest ze toegeven. Niet dat ze het ooit in haar hoofd zou halen tot handelen over te gaan; ze kende haar plaats. Zij was de lelijke vrouwtjespauw, hij de klassieke mannetjespauw. Hij zag haar gewoon niet staan. En mocht hij haar toevallig eens wel zien staan: hij deed alleen aan onenightstands en dat was niet haar ding. Zij was meer van eerst verliefd, dan seks.

‘Wat ik in hen zie, is dat ze de volgende dag weer vertrekken. En wat zij in mij zien...’ Hij stond op. ‘...dat is toch wel duidelijk?’ Hij stak zijn hand uit en hielp haar overeind. Zodra ze haar evenwicht gevonden had, liet hij haar los. Vervolgens bukte hij zich om haar jasje op te rapen dat hij om haar schouders legde. ‘Kom op, mijn kleine dierenvriend, tijd om naar bed te gaan. Morgen is het weer vroeg dag en dan moeten de koeien gevoederd worden.’

‘Eigenlijk zou ik jou eens heel hard in je buik moeten trappen,’ mopperde ze, naar haar auto lopend.

‘Wat een agressie! Neem een voorbeeld aan de koeien en kom tot rust in deze overweldigende natuur.’

‘Als je nog een keer het woord “koe” gebruikt, dan...’

Hij hield het portier voor haar open en ze stapte in. Zijn gezicht was bijna op ooghoogte.

‘Dan?’ vroeg hij.

Het licht van de interieurverlichting viel op zijn gezicht. Zijn ogen waren donker en zijn glimlach verblindde haar bijna, zo stralend. Hij had brede schouders en het strakke lichaam van iemand die zijn spieren dagelijks gebruikte voor zijn werk.

Op dat moment besepte ze, zoals wel vaker gebeurde in zijn nabijheid, dat zij ook maar een vrouw van vlees en bloed was, een vrouw van in de twintig die al veel te lang geen seks meer had gehad. Mathias moest weten wat hij deed. Tenslotte had hij genoeg ervaring.

Niet dat hij echt belangstelling had voor haar, natuurlijk. Om te beginnen voldeed ze niet aan zijn morgen-weer-weg-criteri-

um, en verder was ze niet... bijzonder. In elk geval niet bijzonder genoeg om iemand als hij te verleiden.

‘Dan ga ik de zebra’s leren om bij jou in de tuin te poepen. Heb je wel eens zebrapoep geroken? Daar is die parfum niets bij.’

Hij grijnsde breed. ‘Zeg maar dag met je handje, Carol.’

‘Dag met je handje, Carol.’

Na het portier dichtgeslagen te hebben, liep hij naar zijn eigen auto. Met de Mercedes in haar kielzog reed Carol de weg af, naar haar huis. Toen ze haar oprit op draaide, gaf Mathias even groot licht en reed toen door. De auto verdween achter een heuvel en even later zag ze de koplampen aan de andere kant tevoorschijn komen. De lichtbundel zwenkte naar links. Vlak voordat de auto in de garage verdween, knipperde Mathias nog twee keer snel achter elkaar met zijn lichten.

In het donker bleef ze staan wachten tot het licht aanging in het grote huis aan de rand van het dierenpark. Het had wel iets grappigs dat haar hele huis gemakkelijk in zijn dubbele garage paste, en dat hij toch haar buurman was. Tussen hun huizen liep de grens tussen rijk en niet zo rijk, maar zij was dik tevreden.

Ze draaide de voordeur van het slot en ging naar binnen. In de gang deed ze haar laarzen uit, liep vervolgens linea recta naar haar slaapkamer, waar ze nog net de moeite nam om haar spijkerbroek uit te trekken. Met een zucht liet ze zich op haar bed vallen.

Dankzij Bronwen zou het veel te snel weer dag worden. Anders dan bepaalde heren met grote huizen en dure auto’s, moest zij bij het eerste daglicht haar bed weer uit. Haar dieren wachtten niet graag op hun ontbijt.

Gelukkig viel ze snel in slaap. Een paar uur later wekte het irritante gepiep van haar wekker haar uit een verwarrende droom, waarin koeien vleugels hadden en Mathias haar smeekte om hem te kussen. Zodra ze wakker was, wist ze dat van de twee gedroomde scenario’s de vliegende koeien veruit het meest realistisch waren.

Op blote voeten liep Mathias zijn patio over. Het was nog vroeg en er hing een lichte nevel over de aarde. Waarschijnlijk was dat het gevolg van de ochtendlijke sproeibeurt, maar hij zocht liever een romantischer verklaring. Dat was de kunstenaar in hem.

Hij ging in zijn lievelingsstoel zitten, zette zijn koffie naast het schetsboekje op tafel en wachtte.

Wanneer het ritueel begonnen was, wist hij niet precies. Vlak na de komst van Millie waarschijnlijk. Hij wist niet waarom zij hem meer deed dan de andere dieren. Het was maar een giraf! Waarom liet de schoonheid van de gazelles en de waterbuffel hem koud?

Hoewel hij zich bewust was geweest van de aanwezigheid van de dieren nadat hij het huis had gekocht, had hij er aanvankelijk nauwelijks aandacht aan besteed. Het zou goed kunnen dat ze zijn bewustzijn pas binnengeslopen waren nadat hij Carol ontmoet had.

De meeste steden verborgen hun vuilstortplaatsen achter grote hekken, zo ver mogelijk van de stedelijke bebouwing. Happily Inc. had iets anders bedacht: aan de rand van de stad, iets ten zuidwesten ervan, wat gezien de heersende windrichting de minste stankoverlast gaf.

De twee mannen die het ontworpen hadden, hadden niet alleen het beste afvalscheidings- en recyclesysteem van het land bedacht, ze hadden ook honderden vierkante meters land eromheen aangekocht. Er was gras gezaaid en er waren bomen geplant. Toen alles flink begroeid was, kwamen de dieren. Eerst de gazelles, toen de zebra's. Er kwamen een paar waadvogels, een waterbuffel, en ten slotte Millie.

De meeste feiten kende Mathias wel: de twee mannen die een unieke Afrikaanse savanne hadden gecreëerd aan de rand van de Californische woestijn, waren de vader en oom van Carol. Toen Carol afgestudeerd was, was ze meteen in het dierenpark komen werken. Een jaar geleden was de oude opzichter met pen-

sioen gegaan en had Carol zijn baan overgenomen. Nog een paar maanden later was Millie gekomen.

Mathias wist niet waarom de vrouw en de giraf in zijn hoofd zo onlosmakelijk met elkaar verbonden waren, maar dat was wel zo.

Door de optrekkende mist zag hij dat Millie kwam aanschrijden. Millie was een Somalische giraf van bijna vijf meter hoog, met het kenmerkende vlekkenpatroon. Haar gezicht was bijna perfect hartvormig. Met haar ver uit elkaar staande ogen keek ze nieuwsgierig om zich heen.

Voordat Mathias zijn potlood ter hand nam, nam hij een slok koffie. Hij had al honderden tekeningen van Millie en Carol, maar 'die ene' zat er nog niet tussen. Als hij het plaatje zag, zou hij het meteen weten. Dus ging hij er elke ochtend geduldig voor zitten.

Carol kwam in beeld toen ze onder de bomen vandaan kwamen. Ze kwam nog niet halverwege Millies schouder. In het ochtendlicht leek haar korte rode haar bijna blond. Ze was sterk en helemaal zichzelf – heel anders dan het type waar hij normaal op viel, dus hij zou haar helemaal niet aantrekkelijk moeten vinden. Maar dat vond hij wel. Ze zat goed in haar vel, deed absoluut niet gekunsteld en dat intrigeerde hem mateloos.

Net als op andere ochtenden, maakten Carol en de giraf op hun gemak een wandelingetje nadat de andere dieren gevoederd waren. In het begin had hij gedacht dat dit de manier was waarop Carol het dier aan haar nieuwe omgeving wilde laten wennen, maar inmiddels was Millie wel gewend en de wandelingen bleven doorgaan. Toen er in de hele stad collectebusjes verschenen van het dierenpark, had Mathias begrepen dat Carol met deze wandelingetjes probeerde te voldoen aan Millies behoefte aan contact.

Na een paar minuten zoeken op internet, was hij erachter gekomen dat mannetjesgiraffen weliswaar solitair leefden, maar

dat vrouwtjes graag in losse groepjes leefden. Moeders pasten af en toe op elkaars kleintjes zodat elk vrouwtje op haar gemak kon gaan foerageren. Carols ochtendwandelingetjes waren bedoeld om Millie het gevoel te geven dat ze deel uitmaakte van een kudde.

Bijna een halfuur bleef hij naar het tweetal kijken, toen ging hij naar binnen. Voordat hij naar de studio vertrok, liep hij de tuinkamer binnen, waar hij werkte als hij thuis was. Niet met glas – daar had hij te veel apparatuur voor nodig, en bovendien een heel begripvolle verzekeringsagent – maar met potlood en papier. Of verf en linnen.

Hij bladerde door de schetsen die op een van de planken lagen. Millie alleen, Millie met Carol, Millie met de zebra's. Het moest erin zitten, dacht hij, zijn best doend om de eeuwige frustratie te negeren. Een paar keer was hij er dichtbij geweest en had hij bijna het beeld weten te vangen dat hij zocht. Ooit zou het hem lukken, daar moest hij in blijven geloven. En als het gelukt was, ging hij het omzetten in een glassculptuur. Aangenomen tenminste dat hij de kunst die jarenlang zijn reden van bestaan geweest was, nog beheerste.

Ulrich Sherwood, hertog van Somerbrooke, staarde uit het raam van de vergaderzaal op de zevende verdieping van de hoogbouw van Century City. Ten westen lag Santa Monica en de uitgestrekte oceaan, ten oosten de in nevelen gehulde heuvels. Misschien kwam dat door de smog dat de omtrek zo vaag zichtbaar was. Twee keer eerder was hij in Los Angeles geweest, en ook bij die gelegenheden had hij zich niet vermaakt. Deze keer was hij op bezoek bij een paar advocaten. Helemaal niet leuk, maar wel noodzakelijk. Een rijke televisieproducent wilde een moderne versie van Downton Abbey opnemen in Engeland, en had zijn oog laten vallen op Ulrichs huis, Battenberg Park. Daar stond niet alleen een forse vergoeding tegenover, maar ook een forse

‘opfrisbeurt’ zoals de advocaten het noemden. Dat hield in een nieuwe lak verf en een herinrichting van de directe omgeving. De combinatie van het geld en de werkzaamheden waren reden genoeg om een uitstapje te maken naar deze verschrikkelijke stad.

Glimlachend kwam Linda, een advocate van in de veertig, de zaal weer binnen. ‘Alstublieft, *Your Lordship*.’

‘Zeg maar Ulrich,’ mompelde Ulrich, niet de moeite nemend om haar uit te leggen dat ze hem eigenlijk met *Your Grace* moest aanspreken. Niet alleen wilde hij dat soort formaliteiten tot een minimum beperken, hij bevond zich in de Verenigde Staten. Hier kende men adel alleen in de gedaante van filmsterren. Wie interesseerde zich hier voor stand, afkomst en adellijke titels?

‘Dit is een kopie van het contract,’ zei Linda. ‘Plus een factuur van de eerste betaling. Op uw verzoek hebben we het geld direct naar uw bank overgemaakt.’

‘Uitstekend.’

Linda had het sterke, slanke lichaam van iemand die serieus aan fitness deed. Ze zag er minstens tien jaar jonger uit dan hij vermoedde dat ze was. En wat het grote spel betrof, had ze meer ervaring dan hij. Daar was hij van overtuigd. Hij was jong getrouwd, pas twee jaar geleden gescheiden en sindsdien had hij zich niet aan relaties van welke aard dan ook gewaagd.

Dus waarschijnlijk had hij zich gevleid moeten voelen, of op zijn minst nieuwsgierig toen ze zei: ‘Nu het zakelijke deel achter de rug is, zou ik u graag mee uit eten nemen. Er zit een heel leuk tentje vlak bij mijn appartement.’

Ulrich wist dat hij gemakkelijk gebruik kon maken van het aanbod. Hij had geen partner, was in het buitenland en niemand zou het ooit te weten komen. Vermoedelijk wilde of verwachtte Linda niet meer dan deze ene nacht. Perfect, toch?

Alleen kon hij de belangstelling niet opbrengen. Niet omdat ze bijna tien jaar ouder was dan hij, maar omdat... gewoon, alles. ‘Bedankt voor de uitnodiging,’ zei hij met een beleefde glimlach,

in de hoop dat zijn stem oprecht spijtig klonk, 'maar ik moet meteen door, verder landinwaarts.'

'Waarheen?'

'Naar een plaats die Happily Inc. heet.' Ulrich probeerde er niet al te misprijzend bij te kijken.

Ze schoot in de lach. 'Daar ben ik wel eens geweest. Een vriendin van mij wilde haar bruiloft op een bijzondere locatie houden. Weddings in a Box heette het. Dat was ook daar. Best grappig. Bijzondere keuze voor een man als u. Gaat u trouwen?'

Ze klonk meer nieuwsgierig dan teleurgesteld bij dat idee.

'Wat? Nee. Ik moet erheen voor, eh... familiezaken.' Voor een Amerikaanse oplichtster die van zijn grootmoeder stal, om precies te zijn.

Bedachtzaam nam Linda hem op. 'Ik vind het erg jammer dat we de avond niet samen kunnen doorbrengen.'

'Ik ook,' loog hij. 'Echt waar.' Hij hield de map in de lucht. 'Bedankt hiervoor.'

'Graag gedaan.'

Met een kort knikje nam hij afscheid. Twintig minuten later zat hij op de Interstate 10. Volgens het navigatiesysteem in de huurauto zou hij binnen vier uur op zijn bestemming zijn. Op de stoel naast hem lag zijn tas, met daarin – afgezien van het contract van Linda's productiemaatschappij – een naam en adres.

Al een jaar of vijf stuurde zijn oude grootmoeder pakketjes naar ene Violet Lund. In het begin was het Ulrich niet opgeval. In elk geval had hij er niets achter gezocht, tot de huishoudster hem had verteld dat er dingen verdwenen waren. Een paar kandelaars hier, een schilderijtje daar. Op zich geen heel dure voorwerpen, maar alles bij elkaar was het toch heel wat.

Toen was hij achter de pakketjes gekomen en hij had zijn grootmoeder ernaar gevraagd, maar de tachtigjarige douairière van de hertog had gezegd dat hij zich er niet mee moest bemoeien.

Ulrich had niet veel familie meer. Winifred, zijn grootmoeder, was het directste nog levende familielid. Ze had hem voor een deel opgevoed nadat zijn moeder was overleden. Toen zijn vader een paar jaar geleden was gestorven, hadden ze troost bij elkaar gevonden. Hij hield zielsveel van haar. Voor geen goud zou hij haar direct confronteren met zijn vermoedens, maar achter haar rug om een beetje onderzoek doen naar dat verschrikkelijke mens dat een hulpeloze oude dame oplichtte, kon geen kwaad.

Tevreden dacht Ulrich aan de negen- à tienduizend kilometer die hem van zijn grootmoeder scheidde. Want als ze hoorde dat hij over haar dacht in termen van 'hulpeloos' of 'oud', dan kreeg hij een oorvijg. Dertig of niet, hertog van Somerbrooke of niet.

Gelukkig hoefde hij het haar niet te vertellen. Nee, hij zou die valse oplichtster eens flink de les lezen en het contract ontbinden. Daarna zou hij terugvliegen naar Engeland om zich terug te trekken in zijn prachtige, zij het wat vervallen huis, om zich voor te bereiden op de invasie uit Hollywood.

Niets aan deze missie was leuk, maar dat was niet erg. Sinds meer dan een millennium trokken zijn familieleden ten strijde, te voet, te paard of in dit geval per auto. Niet voor persoonlijk gewin of vanwege de eer, maar omdat dat verwacht werd. Zo was hij opgevoed: altijd gaan voor het goede doel, ongeacht de ongemakken of de consequenties op korte termijn. Altijd strijden tegen het onrecht, in dit geval tegen de mysterieuze Violet Lund.

Hoofdstuk 2

Terwijl Mathias de vorm op zijn plaats hield, verhitte Ronan in opperste concentratie het glas tot het smeltpunt. Het draaide allemaal om timing: als het materiaal te heet werd, werd het een grote klont en was al het werk dat hij al gedaan had, voor niets geweest.

Op de muur van de enorme studio van de broers was een schets geprikt van hoe het moest worden. Het beeld zou uiteindelijk drie meter hoog worden en bijna negen meter breed. Links kwam een prachtig groene draak, rechts een sierlijke witte zwaan. Daartussen kwamen verwrongen vormen, waar de dieren in elkaar overliefen.

Het was een werk waar Ronan net mee begonnen was. Over een jaar moest het af zijn en dan moest hij ervoor zorgen dat het zorgvuldig getransporteerd werd en geïnstalleerd in een duur hotel in Japan. Meestal werkte Ronan in de beslotenheid van zijn eigen studio thuis, omringd door assistenten en stagiairs, maar in het begin van een nieuw project was hij graag in de studio die hij, Mathias en hun derde broer Nick deelden.

Soms dacht Mathias dat hij het gezelschap en de energie van zijn broers in dit stadium niet kon missen, maar hij vreesde dat hij zichzelf daarmee voor de gek hield: ooit hadden de broers een hechte band gehad, maar een paar jaar geleden was dat veranderd.

Ronan haalde het glas uit de oven, de staaf regelmatig ronddraaiend. Mathias hield de vorm vast en Nick drukte ertegen met een scherp mes. Het glas kreeg vorm.

De hitte was intens, hun concentratie ook. Elke seconde telde

omdat het materiaal snel hard werd zodra het uit de oven kwam. Ronan bestudeerde het resultaat, hield het werk weer even in de oven en haalde het er toen weer uit, om te kijken hoe het afkoelde en stolde.

Deze opdracht zou in honderden onderdelen worden uitgevoerd, die later voorzichtig aan elkaar gesmolten moesten worden, als een gigantische puzzel van glas. Wekenlang zou hij er helemaal door opgeslokt worden. Dat had hij eerder zien gebeuren. In het begin ging het langzaam, dan ineens kwam er een moment waarop alles in een stroomversnelling leek te komen. Vroeger was hij, Mathias, nauw bij dat proces betrokken geweest. Of dat deze keer ook zou gebeuren, wist hij niet.

Rationeel begreep Mathias wel waarom. Alles was nu anders. Ze waren niet langer twee van de vijf gebroeders Mitchell. Hij gooide de mal terug in de kist, liep naar zijn eigen werkplek en schudde zijn hoofd. Dat was niet helemaal waar. Ze waren nog steeds de gebroeders Mitchell, maar tussen hem en Ronan... zou het nooit meer hetzelfde zijn.

Hij bestudeerde wat hij die ochtend gedaan had: twee schalen in tientallen tinten amber, mosgroen en geel. In tegenstelling tot Ronans werk, was het werk van Mathias vooral praktisch. Hij maakte lichte hangers en grote kommen die als wastafel gebruikt werden. Hij maakte vazen, borden en schalen. Die laatste maakte hij in verschillende tinten, waarin de seizoenen terugkwamen. Wit, blauw en zilver voor de winter, lichtgroen, roze en perzik voor het voorjaar, rood, oranje en paars voor de zomer en amber, geel, kastanjebruin en mosgroen voor de herfst.

Er was een tijd geweest waarin hij ook kunst gemaakt had, maar hij was erachter gekomen dat dat niet de weg was die hij wilde bewandelen. Wat hij nu deed, beviel hem uitstekend: hij bracht schoonheid in het dagelijks leven van de mensen. En dat hij af en toe verlangde naar meer, tja, wat had het voor zin? Oké, hij had wel iets van hun vaders talent geërfd, maar Ronan

en Nick waren de echte kunstenaars. Hij was gewoon iemand die met glas werkte.

Tevreden bestudeerde hij de schalen. Ze waren mooi geworden. Elk jaar wilde hij iets doen om zichzelf uit te dagen. Dit jaar had hij bedacht om de schalen een speciale vorm mee te geven. De herfstschalen hadden de vorm van een blad. De zomer die van een aardbei en het voorjaar die van een madeliefje. De winter moest een sneeuwvlok worden, al had hij nog geen idee hoe hij dat moest doen. Tot nu toe was elke poging op een mislukking uitgelopen, maar het experimenteren was al de helft van de pret.

Zijn telefoon piepte. Hij wierp een blik op het scherm en zag dat hij een bericht had van zijn moeder.

‘Boodschap van moeders,’ zei hij hardop, naar zijn broers kijkend of die ook iets van haar gehoord hadden.

Ronan negeerde hem, maar Nick pakte zijn telefoon erbij. ‘Ik niet,’ zei hij. ‘Heb jij even mazzel.’

‘Zeg dat wel,’ mompelde Mathias, toen hij het korte bericht gelezen had.

Ik kom op bezoek.

Een interessante boodschap, waar hij nerveus van zou zijn geworden als zijn moeder niet meer dan zeshonderd kilometer verderop zat. Wanneer?

Het antwoord dat hij verwachtte, was iets als ‘volgende week’, of ‘eind van de maand’, als zijn broer Del ging trouwen.

Over een minuut of tien. Ik ben in de stad.

Mathias vloekte. Zijn eerste reactie was: Waarom ik? Gevolgd door: Nee hè? Dat werd weer gevolgd door: Vlucht nu het nog kan! Maar dat deed hij niet. In plaats daarvan hield hij zichzelf voor dat hij van zijn moeder hield, ook al was ze een beetje lastig. Haar ontlopen was geen optie. Leuk, antwoordde hij. Dat was niet echt een leugen, vond hij. Gewoon een beleefdheidsfrase.

‘En?’ vroeg Nick.

‘Ze komt eraan.’